

- Adimante, ja i ti nismo za sada pjesnici, nego osnivači države. Osnivačima treba znati načela, prema kojima moraju pjesnici postupati i od kojih ne smiju odstupati, ali ne treba, da sami priče slâžûi.
- Dobro, ali koja bi bila načela u pričama o bogovima?
- Ovakva nekakva: boga treba uvijek takva prikazivati, kakav upravo jest, pjevao tko o njemu u epu ili u tragediji.
- Tako je.
- b – Što ne, bog je zaista dobar i treba tako govoriti?
- Bez sumnje.
- Ali nijedno biće, koje je dobro, nije štetno, zar ne?
- Čini mi se da nije.
- Pravi li onda štetu ono, što nije štetno?
- Nikako.
- Što ne pravi štetu, čini li kakvo zlo?
- Ni to.
- A što ne čini nikakvo zlo, ne bi bilo ni uzrok nikakvu zlu?
- Ta kako?
- Dalje: biće, koje je dobro, korisno je?
- Da.
- Uzrok je dakle dobrobiti?
- Da.
- Nije dakle dobro biće uzrok svemu, nego samo dobru jest uzrok, a zlu nije.
- c – Svakako.
- Dakle nije ni bog, kad je već dobar, svemu uzrok, kako svijet kaže, nego je malo čemu uzrok, a mnogo čemu nije kriv; jer mnogo manje dobra imamo nego zla. Dobru je uzrok samo bog, a zlu treba nešto drugo tražiti kao uzrok a ne boga.
- Mislim, da posve istinito govoriš.
- Ne treba dakle ni Homeru ni drugom pjesniku povladivati dok tamo bezumno i krivo o bogovima govori, da dvije
- d